

Arrest

**nr. 89 285 van 8 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 17 januari 2011, verklaart er zich op 18 januari 2011 vluchteling.

1.2. Op 11 mei 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van

de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pashtoun van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U zou op verschillende plaatsen in het district Kaboel en het district Paghman hebben gewoond. Sinds vijf jaar woont u samen met uw gezin in het dorp Khwaja Masafaar in het district Paghman van de provincie Kaboel. In 1993 werd uw vader vermoord door Ittihad-e Islami, de groepering van Abdul Rasul Sayyaf, omdat hij werkzaam was voor de Afghaanse overheid en als een communist werd beschouwd. Hetzelfde jaar werd het huis van uw gezin geraakt door een raketaanval waarbij uw oudere broer verlamd raakte. U bent slechts twee jaar naar school geweest gezien uw oudere broer verlamd was en u als enige man uw familie moest onderhouden. Van mei 2006 tot 31 maart 2007 hebt u bij Watan Telecom gewerkt als LAN installateur. U moest onder andere in verschillende militaire basissen en op het Ministerie van Defensie internetkabels plaatsen. De Taliban was op de hoogte van uw activiteiten, bracht ook de mullah op de hoogte en dreigde ermee u te vermoorden. U werd immers beschouwd als een spion. De Taliban was op zoek naar u en vroeg naar u in uw dorp maar het bleef bij dreigementen. U was eveneens politiek actief voor Ramazan Bashardost. Tijdens de presidentsverkiezingen van 2009 en de parlementsverkiezingen van 2010 voerde u campagne voor hem en op de dag van de verkiezingen was u toezichter in het kiesbureau van Khwaja Masafaar. Ook omwille van deze activiteiten werd u bedreigd door de Taliban. Eind 2009, begin 2010 bent u enkele maanden gaan werken voor het bouwbedrijf Pamllarana. U was teamleider bij de aanleg van een nieuwe weg in uw district. Tijdens uw werk voor Pamllarana werd u één keer aangevallen en ontvoerd door de Taliban. U werd opgesloten in een burcht maar u bent kunnen ontsnappen via een boom. Gezien het te gevaarlijk was om nog langer te blijven werken voor Pamllarana besloot u de grond die u van uw vader had geërfd, te verkopen en met de opbrengst een eigen zaak te beginnen. U had aanvankelijk aan commandant M.(...), de neef van A.(...) R.(...) S.(...), gevraagd of hij uw grond wou kopen. M.(...) had immers land naast uw stuk grond en het is een ongeschreven regel dat de eigenaar van de grond naast uw grond als eerste het recht krijgt om uw grond te kopen. M.(...) was echter niet geïnteresseerd en weigerde. U hebt uw grond dan eind oktober 2010 verkocht aan commandant E.(...), lid van Jamiat-e Islami, een rivaliserende partij van Ittihad-e Islami. Toen M.(...) was te weten gekomen dat u uw grond aan E.(...) had verkocht, was hij zeer kwaad. U hebt nog getracht de gronden opnieuw over te kopen van E.(...) maar deze laatste weigerde. U vreesde voor uw leven en besloot te vertrekken. U hebt Afghanistan met een vervalst paspoort verlaten op 5 november 2010 en bent op 17 januari 2011 aangekomen in België, waar u de volgende dag asiel vroeg.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) liet optekenen dat u Afghanistan hebt verlaten omwille van een grondconflict met commandant M.(...) (Vragenlijst CGVS dd. 10/02/2011, vraag 5, p.2). U hebt op de DVZ op geen enkel moment melding gemaakt van problemen die werden veroorzaakt door uw werkzaamheden voor Watan Telecom, Pamllarana en Ramazan Bashardost. Ook wanneer u op de DVZ werd gevraagd of u actief was voor een organisatie, vereniging of partij, antwoordde u negatief (Vragenlijst CGVS dd. 10/02/2011, vraag 3, p.2). U verklaarde eveneens op de DVZ dat u naast het door u aangehaalde grondconflict geen andere problemen had in Afghanistan, noch met uw autoriteiten, noch met medeburgers, noch had u problemen van algemene aard (Vragenlijst CGVS dd. 10/02/2011, p.3). Gevraagd waarom u pas op het CGVS naast het grondconflict ook melding maakte van de problemen die werden veroorzaakt door uw werk en activiteiten voor Watan Telecom, Pamllarana en de politicus Ramazan Bashardost, antwoordde u dat u op de DVZ werd gevraagd alles kort te vertellen (CGVS 1, p.2 en 10). Dat is echter geen overtuigende uitleg gezien de ernst van de door u beweerde problemen omwille van bovengenoemde werkzaamheden. U stelde immers dat u ook omwille van deze redenen Afghanistan hebt verlaten (CGVS 1, p.10 en 20; CGVS 2, p.18). Dat u de ontvoering en de

dreigementen door de Taliban hebt nagelaten te vermelden op de DVZ, zorgt er dan ook voor dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op dit punt op de helling komt te staan.

Voorts dient opgemerkt te worden dat, hoewel u een aantal documenten zoals een taskara en verkoopakte liet opsturen vanuit Afghanistan (CGVS 1, p.19), u geen enkel bewijs aanbrengt van de door u beweerde werkzaamheden voor het bouwbedrijf Pamalarana, noch van uw activiteiten voor Ramazan Bashardost. U verklaarde in dit verband dat uw moeder al deze documenten – waaronder een biografie van Bashardost en een werkkaart van Pamalarana – heeft verbrand omdat ze dacht dat het kladpapier was (CGVS 2, p.9 en 16). Dat uw moeder dergelijke documenten zou verbranden, roept echter vragen op. Uw uitleg dat uw moeder analfabeet is (CGVS 2, p.9 en 16), is niet afdoende. Het is immers niet noodzakelijk te kunnen lezen om vast te stellen dat een werkkaart en een biografie geen kladpapier zijn. Betreffende uw verbrande werkkaart van Pamalarana dient er tevens op gewezen te worden dat u aanvankelijk nog verklaarde geen enkel bewijs te kunnen voorleggen van uw activiteiten voor Pamalarana omdat u er geen officieel werk deed (CGVS 1, p.23), hetgeen moeilijk te rijmen valt met uw latere verklaring dat u wel degelijk een werkkaart had maar dat die door uw moeder verbrand werd (CGVS 2, p.9). Van een asielzoeker mag bovendien redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij enig overtuigend (begin van) bewijs zou kunnen voorleggen ter staving van de door hem/haar aangehaalde problemen.

Ook zijn uw verklaringen over de door u aangehaalde problemen met de Taliban omwille van uw werkzaamheden voor Watan Telecom, Pamalarana en Ramazan Bashardost, uiterst vaag en weinig overtuigend. Vooreerst gaf u zowel tijdens het eerste gehoor als tijdens het tweede gehoor aanvankelijk amper uitleg over uw problemen met de Taliban omwille van uw werkzaamheden (CGVS 1, p.19 en CGVS 2, p.18). U moest er zelfs aan worden herinnerd dat u naast uw problemen met commandant M.(...) ook problemen had met de Taliban (CGVS 1, p.20). Voorts bleef u op zijn minst gezegd zeer vaag wanneer u werd gevraagd naar uw problemen die werden veroorzaakt door uw werk bij Watan Telecom (CGVS 2, p.18-21). U kwam niet verder dan te stellen dat de Taliban op zoek was naar u en via kennissen bedreigingen uitte (CGVS, p.18-19). U stelde dat de Taliban u sinds 2006 tot uw vertrek heeft gezocht en dat het mettertijd erger werd (CGVS 2, p.19). Gevraagd om verduidelijking, kwam u niet verder dan te stellen dat de algemene situatie in Afghanistan verslechterde (CGVS 2, p.19). Nogmaals gevraagd wat dan wel voor u had veroorzaakt dat de situatie erger werd, antwoordde u opnieuw zeer vaag dat de Taliban de laatste maand voor uw vertrek meer en meer op zoek was naar u (CGVS, p.20). Gevraagd op welke manier ze meer op zoek waren naar u dan voordien, antwoordde u dat de Taliban aan de kinderen vroeg waar u was en wanneer u zou terugkomen (CGVS 2, p.20). Deze uitleg was echter een herhaling van uw eerdere antwoord op de vraag hoe de Taliban u sinds uw werk voor Watan Telecom heeft bedreigd (CGVS 2, p.19). Wanneer u bovendien werd gevraagd waarom de Taliban een maand voor uw vertrek plotseling intensiever op zoek was naar u, kwam u niet verder dan te stellen dat het CGVS dat zelf aan de Taliban moet vragen (CGVS 2, p.20). Dat u uw eigen verklaringen op geen enkele manier kunt verduidelijken, maakt dat de geloofwaardigheid van uw problemen met de Taliban verder op de helling komt te staan. Ter zake dient er nog op gewezen te worden dat wanneer u werd gevraagd of de Taliban enkel naar u op zoek was omdat u voor Watan Telecom had gewerkt bij de overheid, u repliceerde dat uw werk daar de belangrijkste reden was en dat uw activiteiten tijdens de verkiezingen ook een reden kunnen zijn (CGVS 2, p.20). Gevraagd hoe u dat weet, antwoordde u opnieuw dat de dreigementen erger werden (CGVS 2, p.20). Uit voorgaande vaststellingen blijkt evenwel dat u eerder tijdens het gehoor niet kon zeggen waarom de Taliban intensiever op zoek was naar u (CGVS 2, p.20). Dat uw verklaringen over uw problemen met de Taliban zo oppervlakkig en weinig doorleefd zijn, doet verder twijfels rijzen bij de door u aangehaalde problemen.

Daarenboven is het eveneens bedenkelijk dat u sinds 2006 gezocht zou zijn geweest door voor u gekende Taliban strijders omwille van uw werkzaamheden maar dat de Taliban u echter nooit zou hebben gevonden hoewel u steeds vrij bleef bewegen. Zo werkte u na Watan Telecom nog een jaar voor Pamalarana, voerde u openlijk campagne voor Ramazan Bashardost in de bazaars van Paghman en was u toezichter tijdens de verkiezingen van 2009 en 2010 (CGVS 1, p.10; CGVS 2, p.9 en 13-14). Dat het bovendien jaren heeft geduurd vooraleer u voorzorgen nam om uw veiligheid te garanderen, roept eveneens vragen op.

Voorts dient erop gewezen te worden dat u aanvankelijk stelde dat de Taliban u nooit heeft kunnen oppakken (CGVS 2, p.19). U verklaarde dat als ze u hadden opgepakt, ze u waarschijnlijk hadden gedood (CGVS 2, p.19). Later stelde u evenwel in strijd hiermee dat de Taliban u onderweg

naar uw werk voor Pamlarana had ontvoerd en opgesloten in een burcht waaruit u via een boom bent kunnen ontsnappen (CGVS 2, p.21). Deze plotse wending in uw asielaanvraag tast de geloofwaardigheid van uw beweerdde problemen verder aan.

Ten slotte is het bedenkelijk dat u eerst geen antwoord kon geven wanneer u werd gevraagd of collega's van Watan Telecom en Pamlarana net als u werden bedreigd door de Taliban (CGVS 2, p.24). Nogmaals gevraagd of andere werknemers van Pamlarana eveneens problemen hadden, antwoordde u dat het misschien wel mogelijk was omdat zij arm zijn en wel moeten werken om hun familie te onderhouden (CGVS 2, p.24), wat opnieuw geen duidelijk antwoord was op de vraag die u werd gesteld. Voor de derde keer gevraagd of deze mensen problemen hadden, stelde u dat de ingenieurs zijn gestopt met werken omwille van dreigementen (CGVS 2, p.24). Dat u echter meermaals moest worden gevraagd uw antwoord te concretiseren, komt opnieuw weinig doorleefd en allesbehalve overtuigend over.

Wat betreft het door u aangehaalde grondconflict, is het gelet op uw verklaringen ter zake vooreerst weinig aannemelijk dat u het risico zou genomen hebben om uw gronden te verkopen aan iemand die niet tot M.(...)' entourage behoorde. M.(...), ter nadere duiding, is de neef en een commandant van de notoire Afghaanse krijgshoofd S.(...) (CGVS 1, p.20). M.(...) is in uw gebied en in Afghanistan geen onbetwiste figuur. Uit uw verklaringen blijkt dat verhalen over grondconflicten met M.(...) schering en inslag zijn in Paghman (CGVS 1, p.20-21). In het verleden is er zelfs protest uitgebroken tegen de wanpraktijken van M.(...) en zijn groepering (CGVS 1, p.21). U meende bovendien dat de Afghaanse autoriteiten machteloos zijn tegenover deze mannen (CGVS 1, p.21). Het is in deze context dan ook weinig aannemelijk dat u uw grond zou verkopen aan een directe rivaal van M.(...) en zodoende de veiligheid van uzelf en uw familie in het gedrang zou brengen. U verklaarde immers dat iedereen wist dat de partij van M.(...) en de partij van E.(...) in conflict lagen met elkaar (CGVS 1, p.21-22 en CGVS 2, p.22-23). Het is bijgevolg niet aannemelijk dat u, gezien de door u geschetste gang van zaken waaruit duidelijk blijkt dat alle mensen in de regio op de hoogte waren van de reputatie van M.(...) en E.(...), niet zou hebben stilgestaan bij de consequenties die uw handelwijze met zich mee zou brengen of hierover niet grondig zou hebben nagedacht. Uw versie van de feiten is dan ook gezien het geheel van bovenstaande observaties zeer twijfelachtig.

Bovendien heeft het CGVS eveneens bedenkingen bij uw verklaringen dat M.(...) en E.(...) onderling geen problemen zouden hebben naar aanleiding van de verkoop van de grond hoewel juist het feit dat E.(...) de koper is van uw grond, kwaad bloed heeft gezet bij M.(...) (CGVS 2, p.23). Wanneer u werd gevraagd uit te leggen hoe het komt dat M.(...) en E.(...) – volgens uw verklaringen – onderling geen ruzie hebben over het stuk grond, stelde u dat het grondconflict slechts een drogreden was voor beide protagonisten om misbruik van u te maken (CGVS 2, p.23). U verklaarde meer bepaald dat M.(...) u net als uw vader wilde vermoorden omdat u actief was voor Ramazan Bashardost (CGVS 1, p.12-13 en CGVS 2, p.23). Volgens uw verklaringen bleek immers uit de woorden van M.(...) dat Ittihad-e Islami, de groepering van zijn oom S.(...), uw vader in 1993 had gedood (CGVS 2, p.23). Indien hij u echter effectief zou hebben willen straffen voor de activiteiten van uw vader en voor uw werkzaamheden voor Bashardost, is het zeer twijfelachtig dat iemand als M.(...) (cf. supra) hiervoor zou hebben gewacht op een concrete aanleiding zoals het door u beweerdde grondconflict. Uw verklaringen ter zake weten dan ook allerm minst te overtuigen en laten niet toe nog langer geloof te hechten aan uw beweerdde problemen met commandant M.(...). Hier komt bovendien nog bij dat, terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat het grondconflict slechts de aanleiding was voor de bedreigingen door M.(...) en de werkelijke reden van uw problemen met hem uw activiteiten voor Bashardost zijn, u op de DVZ niet eens gewag maakte van uw beweerdde activiteiten voor Bashardost en u uw beweerdde problemen met M.(...) er op geen enkele manier mee in verband bracht (Vragenlijst CGVS dd. 10/02/2011).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u noch de door u aangehaalde problemen met de Taliban, noch uw beweerdde problemen met commandant M.(...) aannemelijk maakt. Derhalve kan ter zake ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie weerhouden worden, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara is slechts een indicatie van uw Afghaanse identiteit, dewelke hier niet betwist wordt. Wat betreft de overige Afghaanse documenten die u voorlegde, met name de verkoopakte van uw grond en een certificaat waaruit blijkt dat u meer dan 5 jaar geleden voor Watan Telecom hebt gewerkt, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel plausibele en coherente verklaringen aangaande

uw beweerdde problemen kunnen ondersteunen, wat in casu niet het geval is. Wat het medisch attest betreft dient opgemerkt te worden dat dit enkel gewag maakt van een verwonding die u zou opgelopen hebben in 1993 als gevolg van een raketaanval maar dat dit document niet aantoont dat die verwonding iets te maken heeft met een actuele vrees die internationale bescherming rechtvaardigt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel, district Paghman te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyān, Daykundi, Kaboel, Kapisa, Panjshir, Parwan, Logar, Wardak" dd. 14.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

In 2009 bleek uit verschillende bronnen dat er een verschil was in de veiligheidssituatie tussen de regio's in de provincie Kaboel. Een aantal zuidelijke en oostelijke districten waarin een strategische weg is gelokaliseerd en die als Pashtundistricten kunnen beschouwd worden, hadden met aanwezigheid en activiteiten van AGE's te maken. Door het district Surobi loopt de weg naar Jalalabad, in Charasyab en Musavi de weg naar Logar en het zuiden en in Parwan loopt de weg naar Wardak. In deze regio's gaven verschillende bronnen in 2009 een verslechterende veiligheidssituatie aan.

In 2010 meldde ANSO dat de activiteit in de provincie Kaboel verwaarloosbaar is ten opzichte van andere gebieden in het land. AGE's zouden hun focus van de provincie hebben weggenomen en hun strategieën op andere regio's hebben gericht. Gedurende verschillende maanden werden operaties verricht in de districten Bagrami, Kalakan, Musavi, Paghman, Surobi, Qarabagh, Dih Sabz en Chahar Asyab met als doel het arresteren van AGE's. Er werden telkens aanzienlijke hoeveelheden wapens, raketten, explosieven,... gevonden. Het district Surobi werd gedurende 2010 gekenmerkt door aanvallen op de weg naar Jalalabad gericht tegen PGF, brandstoftankers of konvoeien. In mei kwam een "escalation of force" incident voor waarvan drie burgers het slachtoffer werden. Er vonden occasioneel tevens AGE incidenten plaats in de districten Paghman, Musavi, Khaki Jabar, Shakardara en Bagrami.

Betreffende Paghman meldt ANSO in de eerste helft van 2011 geen enkel gewelddadig incident. De enige noemenswaardige feiten zijn het ontdekken van enkele illegale wapenopslagplaatsen en de arrestatie van drie personen die verdacht werden een zelfmoordaanslag voor te bereiden. Ook Pajhwoek meldt in Paghman geen gewelddadigheden, enkel de inbeslagname van verschillende wapens en raketten. Overigens stipt Pajhwoek in een artikel aan dat bij het gebrek aan parken in Kaboel-stad vele jongeren graag ter ontspanning naar Paghman trekken om zich in de daar aanwezige parken te verpozen.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabol, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook

geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van het district Paghman in de provincie Kaboel een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kaboel, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman in de provincie Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Paghman in de provincie Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het enig middel stelt verzoeker wat volgt:

“(…)Volgens artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève is vluchteling hij of zij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil inroepen.

Verzoeker wenst volgende verduidelijkingen aan te brengen:

1. Aangaande de redenen waarom hij Afghanistan heeft verlaten

Verzoeker bevestigt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van:

- *het grondconflict*

- *problemen die werden veroorzaakt door zijn werk en activiteiten voor Watan Telecom, Pamllarana en de politicus Ramazan Bashardost.*

Deze laatste problemen heeft hij niet verteld op de DVZ, daar men hem vroeg zeer kort te zijn over zijn problemen. Men deelde hem mee dat het eerste gehoor zeer kort was en dat het gehoor op het CGSV uitvoerig zou zijn. Verzoeker meldde daarom enkel het grondconflict, ofschoon de andere problemen ook aan de orde waren.

2. Aangaande de mogelijkheid om bewijskrachtige stukken voor te leggen

Verzoeker bevestigt dat hij zijn taskara en verkoopakte liet opsturen vanuit Afghanistan, maar dat hij geen stukken kan aanbrengen voor wat betreft zijn werkzaamheden voor het bouwbedrijf Pamllarana, noch van zijn activiteiten voor Ramazan Bashardost. Hij bevestigt dat zijn moeder deze documenten ongelukkiglijk heeft verbrand daar zij analfabeet is en niet wist wat zij aan het doen was.

Hij legde daarnaast wel een document neer waarbij zijn professionele activiteiten voor Watan Telecom gestaafd worden.

3. Aangaande zijn problemen met de taliban

Verzoeker bevestigt dat hij problemen kende met de taliban omwille van zijn professionele activiteiten voor Watan Telecom, Pamllarana en Ramazan Bashardost.

Hij werd reeds sinds 2006 gezocht door de taliban. Hij weet dat omdat de taliban via kennissen vroeg waar verzoeker was. Er werden ook via deze kennissen bedreigingen geuit aan het adres van verzoeker. Of zijn collega's ook bedreigd werden, weet verzoeker niet met zekerheid te bevestigen.

Hij deelt mee dat men steeds vaker vroeg waar verzoeker zich bevond en hij kreeg meer en meer het gevoel dat de taliban hem op de hielen zat.

4. Aangaande het grondconflict

Verzoeker bevestigt dat het om voormelde redenen te gevaarlijk werd om te blijven werken voor Pamllarana. Om die reden besloot hij de grond die hij geërfd had van zijn vader te verkopen en een

eigen zaak te beginnen met de opbrengst van de verkoop. Omwille van de macht die commandant M.(...) uitoefent in de regio en omwille van het feit dat het de regel is dat de grond eerst te koop wordt aangeboden aan de eigenaar van de naburige grond, vroeg hij eerst, aan M.(...) of hij de grond wou kopen. Deze wou de grond niet kopen, waarop verzoeker de grond verkocht aan commandant E.(...), lid van Jamiat-e Islami, een rivaliserende partij van Ittihad-e Islami. Toen M.(...) erachter kwam dat verzoeker de grond had verkocht aan E.(...) werd hij zeer boos. Verzoeker vreesde voor zijn leven en besloot te vluchten.

Het CGVS verwijt verzoeker dat hij niet stilgestaan heeft bij de gevolgen die de verkoop aan commandant E.(...) met zich mee zouden brengen. Verzoeker deelt mee dat hij wel degelijk op de hoogte is van het conflict tussen beide rivaliserende partijen, maar hij deelt mee dat hij de grond, volgens de regels, eerst heeft aangeboden aan M.(...) die geweigerd had de grond aan te kopen. Daar M.(...) niet geïnteresseerd was in de grond, verkocht hij deze aan commandant E.(...). Verzoeker wenste een eigen zaak te starten met de opbrengst van de grond. Hij dacht dat hij correct had gehandeld, maar blijkbaar kon M.(...) zich niet neerleggen bij de situatie. Verzoeker vreesde daarop voor zijn leven.

2.2 aangaande het statuut van subsidiaire bescherming

“Art. 48/ 4 §1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9 ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie ; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing' van een verzoeker in zijn land van herkomst ; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.»*

Verzoeker is van oordeel dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van voormeld artikel 48/4 §2, c.(...)”

2.2. Verzoeker slaagt er niet in de hoger geciteerde concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Hij beperkt zich immers tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gegeven verklaringen, tot het uiten van blote beweringen en, specifiek voor wat betreft de subsidiaire bescherming, tot het louter citeren van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon echter terecht vaststellen dat (i) verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment melding gemaakt heeft van problemen die werden veroorzaakt door zijn werkzaamheden voor Watan Telecom, Pamlarana en Ramazan Bashardost; (ii) hoewel verzoeker een aantal documenten zoals een taskara en verkoopakte liet opsturen vanuit Afghanistan, hij geen enkel bewijs aanbrengt van de door hem beweerde werkzaamheden voor het bouwbedrijf Pamlarana, noch van zijn activiteiten voor Ramazan Bashardost; (iii) de door verzoeker gegeven verklaring voor dit ontbreken van documenten, met name dat zijn moeder al deze documenten – waaronder een biografie van Bashardost en een werkkaart van Pamlarana – heeft verbrand omdat ze dacht dat het kladpapier was en zij analfabeet is, niet kon worden aangenomen aangezien het niet noodzakelijk is om te kunnen lezen om vast te stellen dat een werkkaart en een biografie geen kladpapier zijn; (iv) ook zijn verklaringen over de door hem aangehaalde problemen met de Taliban omwille van zijn werkzaamheden voor Watan Telecom, Pamlarana en Ramazan Bashardost, uiterst vaag en weinig overtuigend zijn; (v) verzoekers verklaringen met betrekking tot het grondconflict weinig aannemelijk werden geacht en (vi) inzake subsidiaire bescherming dat er voor de burgers in het district Paghman in de provincie Kabul geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat concrete elementen aan te halen die de gedane specifieke vaststellingen, die allen steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze werden uitgewerkt in de bestreden beslissing, kunnen weerleggen. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.3. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF